

Svenska hjärtan i kras

Annelie Wallin demonterar köksbordets övre och undre värld.

Konst

Annelie Wallin

Andréhn-Schiptjenko

Installationskonsten tar sig. Långsamt erövrar den också hjärtat. En av de yngre konstnärer som funnit ett språk för de stora och starka känslorna är **Annelie Wallin**. Om 1970-talets konstnärer målade på stolar, på bord och på skåp, tillhör hon den generation som gjort möbelen till självständigt uttrycksmedel, till en del av verket.

1994 visade hon på Galleri Mejan i Stockholm en förglömlig Ikeagardebord med titeln "... som när kvinnan förbereder sig för sin älskare...". Den smäktande kvinnan som skåp, utvändigt klätt med vitt laminat, invändigt bestyckat med honungslent bivax. Den nyktra vakenheten vägg i vägg med hänryckningen. Ett förhävande, en älskande med trivial utsida och extraordinär insida. Jag minns den här skänken för att den så enkelt tycktes fånga vardagens och den erotiska passionens bitterljuva oförenlighet...

VAD VILLE ANNELIE Wallin berätta? Om en kvinnas rituella förflyttning inför mötet med den älskade? Om hur hon för att göra sina kroppsliga gömmor goda och beredda lämnar de yttre rummen för de inre? Kanske kom sig min undran av att konstnärinnan lät omvandlingen ske för öppen dörr och i skenet av en obarmhärtigt stark glödlampa. Talade blyttbelysningen snarare om ängslig tvagning (skåpet liknade en duschkabin) eller om att det

ibland krävs klarsynta förberedelser för att våga blind hängivelse?

Också Annelie Wallins nya iscensättning, som med hennes första separatutställning nu visas på **Andréhn-Schiptjenko** i Stockholm, handlar om tingens olika sidor. Här om köksbordets övre och undre värld. Men nu smeker hon inte, nu krossar hon svenska hjärtan. Åtminstone de som bultat för perstorpsplattan, den tåliga mamman till Ikeas melaminbelagda spånskivor.

"Svenska Hjärtan" är just titeln på galleriets enda installation. Det första jag ser

är svenskarnas älskade köksbord slagna i spillror, förvandlade till brasved. Strax upptäcker jag dock att de på samma gång upphöjts till ikoner.

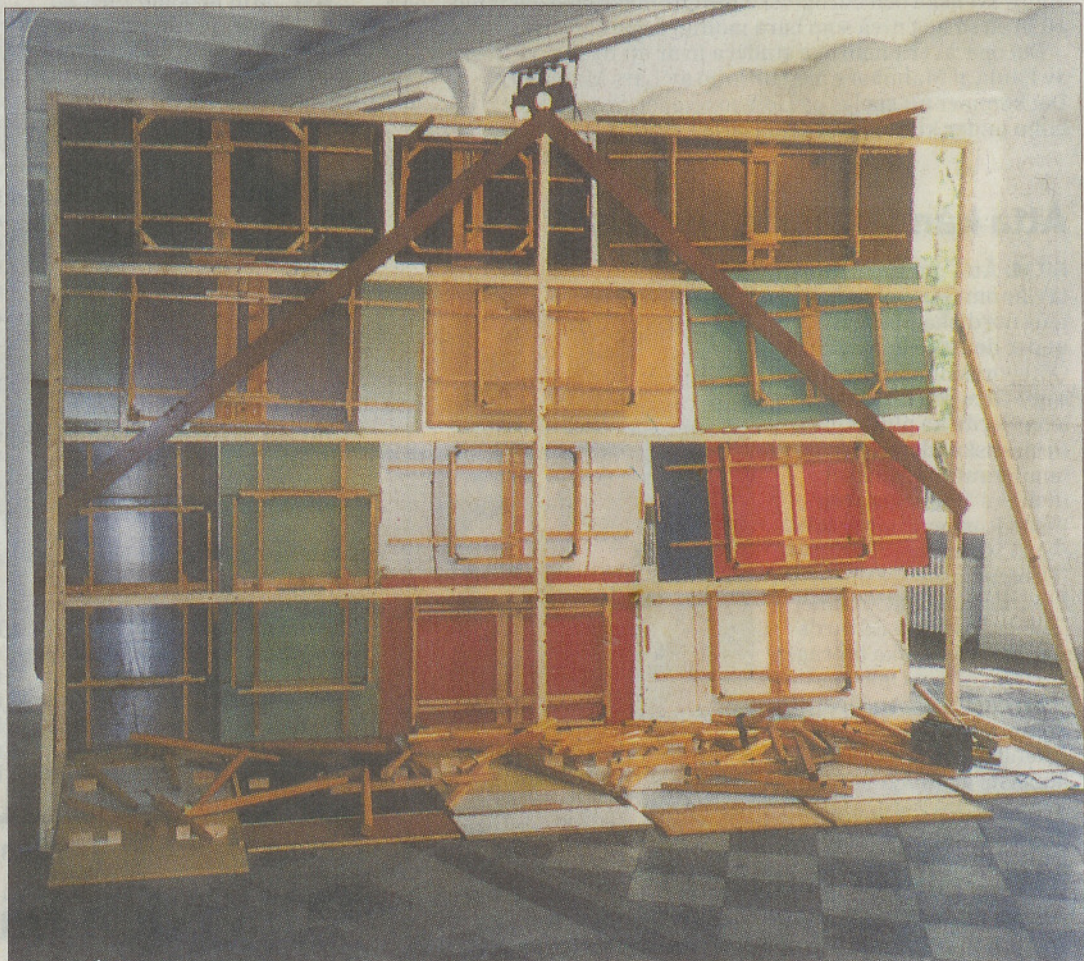
ATT KROSSA OCH dyrka, hur går det ihop? Annelie Wallin löser det elegant. Ty vad som här ägt rum är att ett dussin bord först slaktats för att därpå åter monteras upp, nu till en enorm fristående vägg.

En dubbelsidig ikonostas (eller altartavla?) vars ena sida vänder sina nio bruna bordsskivor mot betraktaren med hela sitt register av ma-

giska ådringar, spår och lämnningar. Alltmedan den andra sidan blottar bordens röda, gröna och blå underrederna berövade alla sina ben. Som övergivna syns slängda i en hög på golvet, med de stora skruvarna naket spretande. I drivan har en yxa huggit in på ett av de fernissade träbenen. Intill sänder en transistorradio, lika brunklädd som borden, "Veckans pausfågel". Talgoxen kvittrar.

Det är hjärtskärande. Uppspikad förfluten tid. En folkhemsdröm; offerad, förlorad och heliggjord.

Jessica Kempe

"Svenska Hjärtan", av Annelie Wallin. Köksbord, transistorradio, läte från talgoxe.